

Економічний факультет

Подарунки долі

Збірка поезій

Острог - 2013

УДК 82-1
ББК 84
П 64

**Подарунки долі: Збірка поезій. – Видавництво
Національного університету «Острозька академія» :
Острог, 2013. – 150 с.**

**Ідея виконання належить декану економічного факультету
Козак Л.В.**

**До збірки увійшли поезії студентів та викладачів еко-
номічного факультету:**

Гень Ольги
Данилюк Сніжани
Дубінець Наталі
Захарук Ольги
Зубач Орисі
Каліщука Юрія
Карпової Наталі
Книш Богдани
Кондратюк Ірини
Кучерук Олександри
Лопацької Іванни
Лучка Віталія
Малишка Віктора
Мамчур Оксани
Осташа Андрія
Романа Сергія
Сидорук Ірини
Ткачук Олени
Харчука Олександра
Харчук Юлії
Чумака Богдана
Шашилової Мілани

Ілюстрації

Ірини Ткачової

Зміст

Гель Ольга.....	5
Данилюк Сніжана.....	11
Дубінець Наталія.....	19
Захарук Ольга.....	23
Зубач Орися.....	29
Карпова Наталія.....	35
Клиш Богдана.....	43
Кондратюк Ірина.....	49
Кучерук Олександр.....	53
Лопанька Ванна.....	60
Лучко Віталій.....	71
Малишко Віктор.....	77
Мамчур Оксана.....	84
Осташ Андрій.....	93
Роман Сергій.....	99
Сидорук Ірина.....	108
Ткачук Олена та Каліщук Юрій.....	115
Харчук Юлія та Олександр.....	126
Чумак Богдан.....	135
Шашилова Мілана.....	144

Замість передмови

Доля... Незбагненна річ. Немає мабуть такої людини, яка хоча б раз у своєму житті не нарікала на неї. Часто нам хочеться повернути час назад, щоб виправити щось, але... «Це доля...» – єдине виправдання на всі негаразди. І скільки людство не намагається з'ясувати «чи існує доля», однозначної відповіді на це запитання немає й досі.

Подарунки долі ... Які вони? За що і коли даруються нам небесами? Заслужені сумлінною працею, чи так, видані авансом... Наші незаплановані, навіть неочікувані зустрічі... Спонтанні подорожі... Досить часто ці подарунки змінюють наше ставлення до життя, змушують піднятися над буденністю, переоцінити свій шлях. Спонукають далі впевнено йти по ньому або змінити напрям руху, як того вимагають обставини та час. Які різні у цих подарунків смаки ... солодкі, гіркі чи з кислинкою... І у кожного із нас свій дуже різний смак. Проте не варто шкодувати ні про що! Не буває втрачених можливостей... немає непотрібних людей... Якщо чогось не трапилося з нами раніше, а ми цього дуже хотіли – значить, ми були не готовими.

Не нарікаймо на долю, не гнівимо БОГА. Зупинімося... Подумаймо... Озирнімося навколо... Який прекрасний світ... На все свій час. Нерозумно шкодувати про минуле – його не повернути. Майбутнє формується нами вже сьогодні. Яким воно буде, покаже час. Живімо сьогоднішнім. І, може, саме сьогодні на нас чекають нові подарунки долі.

Юлія Харчук

Тень Ольга

*Щастя – бачити зорі навіть у буденних калю-
жах на життєвих шляхах».*

Олександр Довженко

Нема

Дрібненький дощик крапа тихо.
Промокли всі навколо стріхи.
Пустинні вулички блукають,
Усе на світі проклинають...

І я не в змозі зупинити,
Те все, що заважає жити.
Та злобна туга роз'їдає,
Душею, як м'ячем, вже грає...

Де милий мій? Що робить Сонце?
Чому так темно у віконці?
Не світить більш мені... Не хоче.
Безлюдні стали дні і ночі.

Самотність тільки завжди поряд.
Покинув тіло навіть голод.
Сама... Така моя вже доля -
Самотня в натовпі довкола.

Нема того, хто зрозуміє,
Нема того, хто враз зігріє,
Нема того, хто приголубить,
Того, хто раз і назавжди полюбить...

***

Цікавий світ навколо нас.
Дива траплялися не раз:
Одне лише очей вітання
Стає зародженням кохання.

Злетівший з вуст один лиш звук,
А далі – дружній потиск рук.
Кохання й дружба – ось два дива,
Що по віках ідуть сміливо.

Цікавий світ навколо нас...
Та головний у ньому час.
Лиш він – хазяїн в кожній долі,
Насипле в чашу цукру, солі...

Ухвалить все на тій дорозі,
Яку пройти ти будеш в змозі.
А радість, горе – лиш каміння,
Що ним крокує покоління.

Цікавий світ навколо нас...
Такий невічний вічний час
Летить вперед він так невпинно.
І не вернути ні хвилини.

Отож цінуй життєву мить,
Бо час біжить, біжить, біжить.
І завтра може вже не бути
Це все, що треба нам збагнути!

***

Зима... Веселий сніжний ранок...
Усмішкою зустріла цей світанок,
І сонце сяє усмішкою теж.
Чомусь радіє серденько без меж.

Чомусь стриба, вистрибує з грудей,
І зовсім не соромиться людей.
Вже кілька днів воно так калатає
Як Його образ в думці виникає.

Вони зустрілись випадково.
Це сталося швидко і раптово.
Цю зустріч згадує, як сон.
Серця їх б'ються в унісон.

Слова солодкі хоче чути,
Йому у вічі зазирнути.
Думки про те, що зустріч близько...
Дорога в школу. Дуже слизько...

Уроки швидко пролітають,
А розум з Ним ще десь гуляє.
Ну от, вона вже знову вдома.
Не знає місця ні утома,

Ні лінощі, ані турбота.
Все швидко робиться. Робота
Кипить, години все летять
І дуже швидко знов промчать.

Ось довгождана зустріч з Ним.
Свій ідеал вбачала лиш таким.
Нічого більше їй не треба,
Прохання виконало небо.

І ти моли, прохай у Бога,
Хоч буде довгою дорога
До щастя, та того варте це,
Бо лиш в твоїх руках усе!

***

Душа пархає, серце мліє,
А розум тільки мріє-мріє
Його побачити, почути,
Хоча б секунду з ним побути.

Солодкий голос той коханий,
І доторк рук отой жаданий,
Цілунок губ отой нестримний,
Жаркі, полум'яні обійми...

Стриба серденько від кохання.
Не зупинити калатання!
І вже без іншої частинки
Не хоче жити і хвилинки!

В безглуздій битві проти серця
Мій розум зразу сам здається.
Готовий навіть на полон,
Аби лиш це все був не сон.

Взаємність, віра, розуміння,
Любов, повага і терпіння...
Якби ж такі от почуття
Тривали до кінця життя...

Данилюк Сніжана

Єдине, що має значення – це зусилля».

Антуан де Сент-Екзюпері

Вірш про Україну

Така чарівна і прекрасна,
Безмежно-щира й вольова,
Єдина в світі зірка ясна,
Єдина і одна.
У небі сяєш ти любов'ю,
Ти випромінюєш добро,
А слово твоє калинове,
У серці стежкою лягло.
Твоє ім'я жило і буде жити,
Твої поля не раз ще зацвітуть,
Все буде добре , рідна Україно,
Хоча важкий попереду ще путь.

Про...

Шалено – тихо вулиця шепоче,
Шепоче вітру лагідні слова,
Вони так ніжно обнялися,
А я іду по вулиці сама.

Проспект стікає в урочистій тиші,
Стоїть будинок в постаті сумній,
Я іду й нічого більш не треба,
Іду по вулиці для мене вже чужій.

Бруківка вибита перлинами століть,
Тепер залита в асфальтованому стилі,
А я іду по вулиці оцій,
Мені лишається всього лише дві милі.

***

Хвилина мудрості, зникає в незнанні,
Хвилина щастя, топиться в печалі,
А ми бездумно ходимо в пітьмі
Не помічаючи єдиної медалі.
Медаль – для когось це кохання,
Для інших – дивне почуття,
Для тебе – істинні питання,
Медаль для мене – це життя.

Про вічне.

Зриває вітер опустілі крила,
марнують душу порвані слова,
ти до небес злетіть хотіла,
злетіть хотіла, але не змогла.
Тепер, коли надії не згасають,
а крил не має щоби долетіти,
я вас, прошу, лишайтесь зі мною –
в моменті вічному – батьки і діти.

***

Життя – стандарт,
Й його не колихнути,
Не викинути з нього похідних,
Його ти спробуй просто осягнути,
Не беручи декретних вихідних.

Живи контрастно, чітко та шалено,
Не вимагаючи від когось співчуття,
В житті – ти вже відома теорема,
Пряма з початком, та не без кінця.

Думка

Дороги, спогади і почуття,
Іскорки кохання і життя.
Запах віри і надій,
В думках одне лиш слово «Мрій».
Здається, вигадане все,
І квіти, й море, й небо золоте.
І у тривозі від щастя завмираєш,
Лише від думки,
Що живеш й кохаєш.

Просто міркування

Розуміючи, що минуле нагло шарпає тебе за коси, вдаряючи головою об цементну стіну, ти поступово починаєш розуміти, що це якраз те, на що ти заслуговуєш. Та бувають моменти, коли ця стіна тріскає від одного твого дотику, від одного подиху. І саме ці моменти потрібно цінувати, а головне відтворювати у своїй пам'яті, бо це і є результат всіх твоїх спроб і бажань. Багато із нас так і не навчилися цінувати життя, малюючи його страшною собакою, яка покусав кожного, хто кине їй виклик. Та проблема в тому, що саме життя і створюють ці самі виклики, просто кожен трактує їх по-різному. Ми звикли зупинятися перед кожною перешкодою, і опускати руки після кожного провалу. Потрібно просто навчитися жити, жити теперішнім, не забувати про минуле і впевнено крокувати в нове, а головне в щасливе майбутнє. І тоді все набуде інших кольорів, та інших запахів. Та найприємніший з них, це запах щастя. Але створити його кожний повинен сам. В цьому і є весь секрет нашого життя.

Дубінець Наталія

Живи так, ніби завтра умреш; вчиись так, ніби будеш жити вічно».

***

Вона була одна – життя було нележке.
Та й в нього все не те – не дано щастя зверху.
Мов в морі кораблі, причал вони шукали.
Зустрілися, ще раз, і більш не розлучались.

То не любов була, далеко не кохання.
Та клятву вже дали і біль розчарування в житті
тримав.
Та ось Воно прийшло, без стуку, прямо в серце.
Та пізно вже було, закриті були дверці дітьми.

***

Не просіть плаха, щоб в клітці Вам співав –
Щастя не відчує він в неволі.
Крила дані птаху щоб літав –
Не дали, то й не ламайте долі

***

Не цілував ніхто
Як місяць яснокрилий –
Торкнувся тіла і душі додна.
Не цілував ніхто
Так ніжно й незрадливо –
Промінням пестив із мого вікна.

Захарук Ольга

***

І хто сказав, що плакати не можна?
Що плакати не личить хлопчикам?
Маленький хлопчик плаче вслід проходим:
Шукає маму серед сотень мам.
Він змалечку молитись не уміє.
Бо хто ж привчить відлюдька до богів?
У нього є одна маленька мрія:
Знайти своїх, хоч названих батьків.
І може ця русява незнайомка
У жовтому картатому плащі
До нього крикне: «Ну нарешті! Ромка!»,
І витре сльози з ніжної щоки.
Проте вона всміхається нещиро,
За п'ятаком полізла до карману,
Й крізь посмішку ледь внятно і ліниво
Сказала: «Вибач, але я – не мама.»
І хто сказав, що плакати не можна?

***

Я народжу тобі дитину восени.
Між листя і серпанку десь далеко.
Серед старих одвічних грабників,
Де кинули гніздо дивні лелеки.
Я народжу тобі дитину серед трав,
Де дикий звір і сонце із Волині.
Де вперше моє тіло покохав.
Де і судилося родитися дитині...

***

Давай один в одного будем закохані,
В дзвони дзвеніти церков.
З самого березня аж поки до осені
Наших читать молитов!
Давай розіб'ємося дивною птахою.
Ніби-то ми – журавлі.
Й буде оливок старою левадою
Пір'я літять вдалині.
Най проростемо червоними маками.
Будем кохатись в вінках.
Раз і назавжди дитинство утратимо
В юних кривеньких тілах.
Так не кохали. Й ніхто не кохатиме.
Я поклялася на кров.
В стінах радянських, старими палатами,
Мамо, ведуть мене знов...

Уривок з листа

Мамо, я зрівнялася з тобою.
Тепер я жінка, з березня торік.
Коли всі любувалися весною,
То мною милувався чоловік.
Коли красива жінка плаче,
Їй неможливо Бога розгнівити.
Бог – чоловік, а це віднині значить,
Що і йому доводилось любити.

Мої стіни

Мої стіни Партеніту на таран не взяти!
Чоловіка й сина вбито, а мене – за ґрати!
Та не того язика відрубала влада.
У душі зостався пагін – я і тому рада!
Я молюся, як захочу. На українській мові.
Бо не лезо ся лоскоче, – приналежність крові!
Бо зайду через притвор, коли не впускають.
Сотворили людям пекло, а самі – до раю!
Як святошна паремія стогне за пророків,
Так віщую вам негоди за це трійко років.
Що за перший житній рік – всохнуть язики,
А за другий хлібний рік – вмруть чоловіки.
Третій рік лози сухої - Бозя покарає:
Ні одне, ні жалюгідне вас і не згадає!

Зубач Орися

Розум даний людині для того, щоб вона зрозуміла: жити одним розумом не можна».

Еріх-Марія Ремарк

***

Торкнулись пальці клавіш чорно білих.
Мелодія звучить давно забута.
У морі слів байдужих, зледенілих
Чи зможеш ти цю музику почути?

У музиці є неймовірна сила.
А ще – безмежна влада над людьми.
Вона тобі надати може крила.
Промінням може стати у пітьмі

Не вірю я словам, а тільки звукам.
Слова завжди окутані туманом.
І красномовніше говорять руки
На клавішах. Немає тут обману.

Я розкажу тобі про все на світі.
Про мрії, про слова, про почуття.
І нам не треба слів цієї миті
Бо музика – це наше все життя.

***

Ти трохи більше ніж чужий.
Я трохи більше ніж твоя.
Кричала я собі: «Біжи!»,
Та не зуміла, не змогла.

Я трохи більше ніж ніхто
Я – у кайдани тінь закута.
А ти – мій відчайдушний крок.
Моє спасіння і отрута.

В житті твоїм я лиш момент,
Приречений до забуття.
Я просто дівчина-фрагмент.
А ти для мене – все життя.

***

Не хочу я нав'язуватись, ні.
Та боляче, і зовсім я не сильна.
Нема ще й дев'ятнадцяти мені,
А всі мої прем'єри – ретро-фільми.

І днями я прокручую фрагмент
Те що було, те що могло би бути.
Ти знаєш, пам'ять – сильний конкурент.
І спогади – це найміцніші пути.

Той, хто згорів, не запалає знов
Кому потрібне зайве слів свавілля?
Люблю тебе. А що таке любов?
Це манія, хвороба, божевілля?

Не хочу я нав'язуватись, ні.
Та моя пам'ять душу розриває.
А що ж іще залишилось мені?
Тебе немає, мене теж немає.

***

Егоїстка... з широким розмахом.
Не потрібен ніхто і ніде.
Полечу в височінь диким птахом,
А все решта нехай пропаде.

Я не слухаю ваші поради,
І не вірю всім вашим словам.
Я уникну любові і зради,
Бо заглянути в душу не дам.

Переставши шукати підтримку
Я зніму свій останній капкан.
Не вагатимусь ані хвилинки
Щоб вдихнути свободи дурман.

***

Не дивися на мене пустими очима.
В них безвихідь застигла й німа самота.
Не жива і не мертва, у чому причина?
Що таїть у собі ця твоя пустота?

Ти хотіла б сміятись, хотіла б кричати.
Та байдужості маска твоя назавжди.
І тобі залишається тільки чекати.
За очима ховати печалі сліди

Ти б хотіла втекти, ти б хотіла на волю.
І заплакати серед німої юрби.
Та в ляльковому серці не місце для болю.
І не місце для радості, щастя, журби.

Порцелянова лялька. Німа і порожня.
Це не сльози в очах, це все просто роса.
І ніхто із людей розгадати не зможе,
Що ховає в собі ця холодна краса.

Карпова Наталія

*...відчуття мінливі, прислухайсь до серця, бо
лиш в ньому сила!»*

Все повернеться весною..

Разом з журавлями у теплі краї
Відлетіло і наше кохання.
Хоча всі слова і думки всі свої
Покинуло нам на прощання.

Це просто для втіхи думали ми,
Щоб спогади гріли нам серце.
Тоді ще не знали, що і з весни
Крига скресне з любові озерця.

І навіть в думках не могли уявити,
Що все це вернеться одразу,
Що будемо й далі просто любити
Так сильно як першого разу.

Але життя підносить сюрпризи,
Й знову серце своє кладеш ти до ніг.
Та годі зважати на долі капризи,
Твоє серце для мене як життя оберіг.

Воно порятує в найважчу хвилину,
І стукає завжди з моїм в унісон,
А ще відчуває, що поряд людина,
Що життя перетворить на казку, у сон.

Ніколи в любові крапку не ставте самі,
Хай доля поставить упевнену кому
Бо навіть журавлі із теплих країв,
Весною до рідного вертаються дому.

Ближча від усіх орбіт

Я намалюю диво в своїх снах,
І відпущу його літати по світу,
І хай пастель із ніжністю в тонах,
Душі твоєї струни змусить забриніти.

На склі вікна твого я напишу вірші,
Стираючи із серця морозний іній,
Й слова оті, що серцю найрідніші,
Тобі одному присвяченні віднині.

У буднів суєті я подарую свято,
Краплинками надії на твоїх вустах,
Осінім вітром ніжно буду обіймати,
І зігрівать саявом зірок, що в небесах.

Серед чужих людей я буду ближча,
Долаючи в душі підступний страх,
Крізь сотні перепон тебе покличу,
Разом зі мною політатимуть у снах.

Я принесу з собою загадкові мрії,
Що так химерно сплетенні в думках,
Й мелодії заграють у серці солов'їні,
Що відтепер живуть лише в зірках.

Прийду я просто так, щоб бути
Для тебе ближчою від всіх орбіт,
Прийду для того, щоб якимось почути:
«Така як ти буває раз на сотню літ».

Вино з троянду

У снах твоїх блукає тепле літо,
І зігріває серденько любов'ю,
Очима змушуєш мене летіти,
Ген до зірок, де ми лиш двоє.

За небокрай крадеться тихо вечір,
І непомітно зникли всі навколо,
Так ніжно обіймеш мене за плечі,
І будем разом милуватися на зорі.

Вже галасливе місто лягає спати,
А вуличні ліхтарики сіяють вряд,
Лиш ти один все хочеш розгадати,
Любові таємницю, загадку із принад.

Наївний ти, її ж ніхто не знає,
Вона живе у серці просто так.
Вулканом з почуттів у ньому грає,
Й себе не видасть за п'ятак.

Шукаєш ти пояснень почуттям,
Тут логіки і з свічкою не знайдеш,
Це сила незбагненного життя,
І хоч хотів би, та її ти не обірвеш.

Любов – це свято на усе життя,
Така ж розкішна, як роса з левад
Ніжнішая на дотик шовкового шиття
На смак – нагадує вино з троянд.

До тієї, що стала єдиною...

Мимоволі торкаючись губ,
Невблаганно тануть сніжинки,
Білих пагорбів й кучугур,
Не покриють вони і хвилинку.

Ти ідеш – мовчазний, через зиму,
Й не ховаєш від холоду руки,
Твого серця з тобою лише половина,
Інша ж – в твоєї солодкої муки.

Дивно яюсь, і швидко, й без бою,
Своє серце віддав ти лиш їй,
А вона, не питаючи, забрала з собою
Всі думки твої, й сотні нездійснених мрій.

То нічого, вона ж бо щедріша за всіх,
І взамін принесла для тебе кохання,
Сильнішого, за наймогутніший оберіг,
І ніжного, як зорі в світанні.

Твою душу зігріла теплом,
Яке не під силу і лютим морозам,
Кожен день для тебе сонячна днина немов,
З того часу, як стала в тебе на порозі.

Ти ідеш, а сніг замітає дорогу,
Ти ідеш, до тієї, що стала єдиною,
Ти ідеш, й з надією просиш у Бога,
Щоб ніколи й нізащо тебе не покинула.

Не став любов на терези

Самотність обпікає поглядом німим,
Ховаючись в провулках шумних вулиць.
Вона одна, і хоч нестерпно хоче бути з ним,
Та поряд лише сотні чужих облич.

Немає правди, і нема причин на правду,
Є лише біль й примара з тіней пустоти
Й кричить у серці стоголоса канонада:
«Я тут, я ще жива, не треба руйнувать мости!»

Та пізно, і доля вже натиснула курок,
Безжально підкоряючись сліпим наказам.
Лишився тільки крок, один останній крок,
Перед безоднею, з якої більше не вилазять.

Ти зупинись, бо гра твоя свічок не варта,
Дослухайся до голосу, що лине із душі,
Любов в житті лише одна, а мішури багато,
Тому не став любов свою на терези.

Бо втратить легко, але що ж тоді взамін:
Дешевий флірт чи може пристрасті фальшиві ноти?
У другорядності любові ти не вір,
Бо лиш вона допомагає підкорять висоти.

***

Залишаю мрії у полоні ночі,
Лиш думки на волю, на палюче сонце,
У піснях про вітер я шукаю правду,
Лиш вона важлива, мішура ж позаду.

У тіні із вишень заблукало літо,
Просто так, бо манять ароматом квіти,
Не дивись на нього, відчуття мінливі,
Прислухайсь до серця, бо лиш в ньому сила.

У пекучім сонці не знайди відряду,
Прохолодний вітер бо тому завада,
Не дивись на небо, коли хочеш мститись,
Оглянись навколо, тут сміються діти.

Не шукай багато, істина єдина,
Бо лиш той хто любить, вигра поєдинок,
Зайвого немало, вмій вловити простір,
Хоч слова то просто мимовільні гості.

У солодкім трунку мало так блаженства,
І заради втіхи жаль любов принести,
Не тугі канати стримують долі дарунки,
І лиш біль подарує тепло поцілунку.

Не тримай зла на серці, образа сковає душу,
Лише совість свою ти страждати примусиш,
Краплями небо змиє зайві слова,
Ти знати повинен, вона ще жива!!!

І одна, і боїться як загнаний звір,
Що ти розпрощаєшся з нею якось поміж гір,
Не женись, повороти далі круті,
Врятуватись лиш можуть щирі й прості.

У мареві ночі шукаєш ти ясних очей,
І знати не хочеш, що станеш колись ти нічий,
Неправда, брехня, небилиці, не варто уваги!!!
Та чи так це, якщо любов поставив на ваги?

Кили́ Богдана

*Хочеш мати те, чого ніколи не мав, навчись
робити те, що ніколи не робив».*

43

Коло Манель

***

Все тимчасове, все минає,
Хтось любить, кривдить, обіймає,
Хтось любить так, аж до неволі
Нічого ти не можеш зробити по волі,
І так живеш – щасливо, і у клітці,
Зате в коханні, та не в самотинці...
Так може краще в самотинці,
Робити все, і на одинці?
Бо кривдить кожен, ображає...
Проте ніхто не захищає,
А потім палко й міцно обіймає...
А ті обійми, як капкани –
З різних боків та ще й зубами
Зжимають так, що аж не сила –
Терпіти й жити як тварина!
Все тимчасове, все минає
Та в серці слід свій залишає...

***

Сніг...Дорога...Сон...
Мрії...Щастя...Любов...
Зустрічаються вони знов –
У цей дивний сон.

Вона спить і мріє,
Що аж душа мліє,
І ті думки, що в серці линуць –
То на папері стинуть.

Шкода що стинуть на папері,
Шкода що серце мліє,
Та не шкода що не в неволі,
Й душа, й мрія мліє.
(присвячується найкращій подрузі)

***

Душа живе і плаче,
Мріє і кохає,
І завмирає на хвилину –
Коли ти бачиш цю людину.
Стоїш як камінь непохитний,
Як монумент кремезний
Стоїш, і згадуєш минуле...
Та це лиш час розчарування про нерозділене кохан-
ня,
А мить реальна робить противагу,
Ти відвертаєш погляд і приховуєш увагу,
Щоб ніхто на мить не міг і припустити,
Як тобі без нього тяжко жити.

***

Слова і музика,
Життя і страх,
Початок і кінець,
Мрії і страждання,
І так багато поєднання....
Слова і музика – життя,
Життя і страх! Та це лиш мить...
Початок і кінець страждання,
Спокій і зрада кохання,
Мрії і страждання – душі...
Душі, яка болить.....

***

Життя іде, а ти сидиш,
І ждеш чогось,
І дивишся в вікно...
А там зима – снігами засипає,
А там весна – цвіте і пахне,
А там літо – промінням світить,
А там осінь – плодоносить,
А ти сидиш, і дивишся в вікно,
Життя іде...

Кондрайтюк Ірина

Кожен день – це нове життя, і прожити його потрібно так, ніби він останній».

Час

Цінуй цю мить, цінуй, вона – єдина,
Цінуй цей час, цінуй, його не буде більш,
Вона, немов дощу маленькая краплина,
Торкнулася землі і все, – немає більш.

Ти не повернеш день, той день, що був учора,
І не повернеш молодості час.
Так само, як не зможеш повернути море,
Те море, де немає більше нас.

Живи життям своїм лише, благаю,
Не забувай про мить, яку не повернеш,
Хоч як би не хотілось це зробити – знаю,
А час іде, іде, зовсім не має меж.

Кудись летить так стрімко, не помітно,
А потім раптом стишує ходу.
Ось вже весна, і все навколо квітне,
Ой ні, осінній дощ, нікуди не піду.

І все іде, і все колись минає,
Не зможеш повторить ні дня,
Чому? – питаєш, – Бо його немає,
Він був, але пішов у забуття.

І раптом озирнешся ти довкола,
А вже немає того, як колись,
Уже нема Галинки і Миколи,
Вже ось вони старенькі – подивись.

І страшно так, коли ти розумієш,
Що час пройшов, а ти його згубив.
Ти не зробив усього, що ти вмієш,
Хоч все життя ти щось-таки робив.

Лише ти...

Ніхто тебе вже не замінить,
Мені потрібен тільки ти,
Можливо, хтось іще не вірить,
Але лиш ти потрібен – ТИ!!!

Ти – моє сонечко кохане,
Ти – промінь світла в темноті
Ти – той, із ким душа не в'яне,
З ким хочу бути на самоті.

Мої бажання

Я хочу бути там, де ти,
Хоч на хвилиночку маленьку,
- Ще будем разом, лиш зажди,
Ти не сумуй, моя маленька.

- Не можу я без тебе, любий,
Не хочу бути я одна,
Без тебе світ мені не любий,
Без тебе в серці пустота.

- Повір, кохана, зовсім скоро,
Ми будем разом, ти і я.
Наше кохання стане морем,
Бо ти для мене – все життя!!!

- Коханий мій, ти все на світі,
Ти – найдорожчий за усіх,
- Давай сміятися, як діти,
Я так люблю твій класний сміх.

- А я люблю тебе ще більше,
Сильніше всіх в своїм житті,
Ти тільки мій, люблю найдужче,
Усю себе даю тобі.

Кучерук Олександра

*Тори! Життя – єдина мить, Для
смерті ж – вічність ціла».*

О. Олесь

Вона літає

В моїй душі немає слів
У ній нема ні сміху ні зітхання
Тоді чому ж вона вся повна сліз
Невже у ній іще живе кохання?
Вона ще б'ється і страждає
У ній щось є, а я не знаю
Вона все мчить сказати подрузі вірній
Але...але...вона блукає
Мов та сніжинка у хурзі
Прихисток мала шукає
Вона ж замерзне у нічній імлі
Але про це не знає
Вона літає і літає
Про безпеку не гадає
Вона ж – ЛІТАЄ!!!

Зима

Зима...Сніги летять...
І білі штори майорять.
Вони закрили світ.
Закрили усміх той наївний.
Змінили долі хід.
Зірвали міст хиткий.

Розбили та убили
Останню зелень літа,
Але ж вони її любили!
Любили! Та вже нема.
Нема того кохання,
Що топить лід із рання
Того, що гріє душу
Воно прийшло й пішло
Тепер страждати мушу.

Збудую новий міст!
Знайду нове кохання!
Віддам йому я серця вміст
І світ заповнить це бажання.

Сльози-краплинки

Краплинки маленькі
Мов хмарок сльозинки
Проллються, як з неба дощі.
Відкриті фіранки
І видно краплинки,
Маленькі краплинки на склі.
То сльози-краплинки
Летять до землі.
Так жадібно світяться очі твої
І сльози із них течуть по щоці.
хустинку дають подруги твої,
А ти все дрімаєш у вечірній імлі.

Love Story (Перевтілення)

Вечір...Іде сніг...Маленькі сніжиночки кружляють у залюбленому сонцем холодному морозному січневому повітрі...Дівчина...Вона біжить вулицею і раптом синю тиш розриває такий приземлений і далекий від її творчої натури звук: Nokia tune. Та її це не лякає, адже це всього-на-всього мелодія її старого мобільного телефону(знову проблема: не грає улюблена пісня, табличка «залишилось мало пам'яті. Видалить деякі файли!»).

Кілька секунд і вона дістала мобільний з кишені джинсів з-під довгого зеленого пальта. Та що там? Пропущений виклик з невідомого номера. Вона знімає рукавичку і плавними ніжними рухами руки з рожевим манікюром вибирає «Дзвонити». Дівчина чекає, та безрезультатно. В трубці лише скупі холодні слова «Ваш абонент знаходиться поза зоною досяжності». Вона ще раз телефонує подрузі і продовжує ламати сніжинки, що кружляють на її шляху до місця зустрічі.

Усмішка, сльози та крики радості...вони вже дуже довго не бачились та засумували одна за одною. Знову дзвінок, але цього разу збитий (розмова давніх друзів важливіша, ніж будь-які підозрілі дзвінки).

Через кілька годин бажання дізнатись що то був за «абонент» переборює дурну впертість (жіночу солідарність) і знову на екрані мобільного номер +380****6677. Та що це? Тепер він просто не бере слухавку. Телефон летить

на диван і через кілька секунд та, давно бажана, улюблена мелодія: «No Doubt». Вона підняла слухавку та почула чоловічий голос. Вони були раніше знайомі.

Їхнє знайомство почалось з того-таки банального в наш час телефонного дзвінка. Двоє ще не зовсім дорослих людей вирішили використати можливості сучасного світу щоб розважити себе. Набраний всліпу номер мобільного... дзвінок... очікування... відповідь ...червона кнопка ...Але тишу в кімнаті дівчини розірвав вхідний дзвінок. Так вони дізнались про існування одне одного у цьому світі, а жарке літо лише розпалило і так неймовірно гаряче прагнення до спілкування.

Хлопець і дівчина або просто двоє гарячих та одиноких підлітків, вони виплеснули величезну хвилю стиглих, мов яблука в осінньому саду, та гарячих, немов проміння сонця в середині липня, емоцій. Весь світ існував лише для них. Перший рік вони просто не мислили свого життя один без одного, ці діти матінки-природи спробували всі прикраси молодого життя. Вони вивчили одне одного до найдрібніших подробиць, їхні губи та руки торкались до найчутливіших частин тіла, від їхніх поцілунків зимою розтавав сніг, а влітку палала трава.

Лавочка в парку ніяк не могла забути їхні обриси та й донині, в числі інших, пам'ятає їхні зізнання в коханні. Кожна гілочка липи над склепінням цього скромного укриття може розповісти про що тут велися розмови. Вітер – проспівати мелодію цього ніжного почуття та звуки радості. Він же був свідком її перших сліз. Цей велет місцевої природи завжди супроводжував тонку натуру та, розвіваючи густе чорне волосся, він намагався забрати і сум зради який при-

ніс, передуючий йому, проливний дощ. Усі стихії природи: і вітер, і дощ, і веселка, і сонце – все хотіло полегшити їй страждання, та біль закрався настільки глибоко що навіть найсильніше торнадо не могло його звідти вийняти. Лише всесильний час та велике кохання, залишивши глибокий шрам на серці, приглушили це відчуття.

Воно заховалось дуже глибоко, але новий інцидент розриває все слабші і слабші шви на тонкій матерії. Він знову зраджував, а вона знову страждала, він нехтував нею, а вона продовжувала так само рожево його кохати. Вона більше не могла цього терпіти, але й піти від нього теж не могла. Її душа терзалась у сумнівах, її серце розривав буйний вітер, а тумани наливали очі густою зеленою росою.

Час ішов і вона при звичаювалась до всього: ігнорувала зради, почала поділяти його думки, по-іншому відповідати на питання та жартувати і, нарешті, змінила свої погляди на життя на абсолютно інші, їй не властиві. Чим далі тим глибше зміни в'їдалися в її тонке та нічим не захищене тіло. З милої дівчинки, яка, проймаючись якимсь почуттям, писала вірші, вона перетворилась на холоднокровну хижачку. Вона стала архангелом, який за відчайдушне та сліпе кохання був скинутий Богом з небес. Вона вже не була ангелом, а ще й не чортеням. Її німб повільно ставав ріжками, а крила облітали. Пір'я з них стали останніми її поетичними рядками, в яких вона намагалась зректись такого кохання, а після... докорінна зміна на жорстоку чорну кішку, хоч і з трав'янисто-зеленими очима.

Лопатушка Ванна

Згадай, що ти – душа...»

Так просто

Так пахнуть ароматами жасмину
Дитинства весни милого очам!
Рожеві окуляри я не скину
І не скажу прощай своїм казковим снам

Так просто залишатися собою
Так просто жити у своїх світах,
Коли ми можемо не потакати горю,
А просто проживати у квітках

На вулиці нарцисів чи фіалок
В будинку з лілій чи осінніх айстр
Ми можемо просто вірити у завтра,
Розвіювати попіл сірих хмар.

Отак сидіти на лавчині з вітром
Збирати зернята розкидані добром
Щасливу мить за колошви ловити
Писати долю білим гусячим пером.

Розквітнути як внутрішній світанок
Щоранку розпускається в душі
І просто щирість посадить на ганок,
Та стерегти, щоб знову не втекла в кущі.

Так просто серцем ніжністю сповитим
Торкатися до ран чужих сердець –
Зневірою і сльозами давно залиті
Для щастя вмить сплетуть вони вінець.

Так пахнуть запахом бузку і липи
Минулі дні моїх дитячих снів
Запалюють вони для мрії смолоскипи,
Для нових подвигів ясних вогнів!

Міражі

Кохання, бажання і зорі –
Романтика, ніжність, жасмин.
І погляд палючий поночі,
Стирає барвистість картин.
Нестримність, цікавість і вітер,
Блаженство, журба і полин
Той спалах неначе жар-птиця –
Невидимий житель долин.
Довіра, повага і вірність
Не мали й куточка в серцях.
Мовчання, жаль та покірність,
Більш не живуть у очах.

Жіра

Серденько ще б'ється – не згасла
Іскринка людського добра!
А сльози живі, життєдайні
Згорають на щоках до тла.

Мерщій стрепени свій неспокій
З плечей кам'яного жалю
І витри нарешті холодний
Від страху свій піт – я молю!

Вже досить питати у Бога –
«За що ж це страждальне життя?
За що ця кривава дорога?
За що навкруги все сміття?»

Спинайся з землі, щоб сійнути
Хоч крапельку з жмені добра.
Від мудрості шмат відщепнути
Давно вже настала пора.

Згадай, як кохався у зорях,
Ті миті, як спав немовлям,
Вітрів рок-н-ролів прозорих,
Як йшов до мети навмання.

І так ти згадаєш поволі,
Коли загубивсь на шляху.
Яку обирав в світ дорогу.
В ту мить як не нюхав страху.

Весняний ранок

Весняний ранок розчиняє сни
Квітковим запахом проміння,
Неначе з помахом небесних крил
Сідає легко він на підвіконня !

Квітневий ранок просить дрімоту
Піти спочити з місяцем в діброву
Напитись полуденного дощу
Або знайти у світ казок дорогу.

Холодний ранок бореться і з тим,
Хто нарікається «Ще 5 хвилин поспати».
Будильників зловісний передзвін
Найперша зброя перед супостатом!

Крізь сурми фей води й дзвіночків
Він зрощує по крапельці щораз
Бадьорості і сміху голосочки,
Які за день прийдуть іще не раз!

Сонце

А сонце, ще ніколи не сідало
Без обіцянки прокидатись знов!
Воно тепло на землю проливало
Завжди, без будь-яких умов!

І вчора, і сьогодні й навіть завтра,
За горизонтом відстаней небес,
Побачимо його сліпучий обрис,
Яскравості та світла маніфест.

А як же нам, подібно тому сонцю
Без перепинку віддано служить
Своїй пораненій землі, своєму роду
І з гідністю нести на плечах хрест?

Тут не потрібно грати в чужі ігри
Хоч якби вміло грати в них ти вмів –
Все ж не піймаєш справді свого вітру,
Коли пливеш не на своєму кораблі.

Давайте вчитися в небесного світила
Займатись тим, що принесе добро,
Від чого зі спини проб'ються тихо крила,
Від чого на землі зросте нове зело.

Дозвольте вірності торкнутися душі,
Щоб не забути в сутінковім храмі
Для чого дихаєм, крокуєм по житті
Всі вчинки, промахи, щасливинки й невдачі.

Повірте, в кожному з людських сердець
Живе своє квітучо-любиствоке сонце
Відкрити шлях до нього навпростець –
Єдина ціль, єдиний крок у вічності віконце.

А життя все збігає по ринві...

Ритм життя нестримно шалений навіть тоді, коли ти весь день просидиш вдома за гарною книжкою і чашкою гарячого чаю. Лікарі кажуть, що тільки шизофреніки можуть зупинитись і ні про що не думати. Але, мені здається, в житті кожного з нас приходив такий момент, коли ми мріяли зупинити невгамовний плін думок, просто на хвилинку зупинитись, щоб перепочити. Перепочити від страждань, які приносить життя – у кожного вони, звичайно, свої – у когось великі, а в когось багато маленьких.

Іноколи йду по бульварі великого міста і так хочеться крикнути: «Гей, люди, зупиніться! Зупиніться гнатися за безкінечними помилками!». Але майже ніхто не чує, ніхто не бачить і не відчуває навіть голос власного серця. Кожен боїться бути білою вороною, хоча завжди про це мріє. Хм... мріє! Так, саме мрії нам дозволяють стерпіти страждання, підніматись знову і знову з колін, бігти в напрямку невимовлених бажань. Ми ходимо по магазинах у пошуках щастя, купуємо непотрібні речі, заповнюємо будинок непотребом і все рівно залишаємось нещасними. Нам здається, що, там, в супермаркеті ми от-от станемо ближчими до своєї мрії, а згодом, навпаки розуміємо свою недосяжність до неї.

І вся проблема не в тому, що ми не можемо зупинитись, не можемо спинити потік своїх бажань, думок, потреб... Вся проблема в тому, що більшість не бачить потреби щось змінити, змінити свої страждання на любов, на підтримку, на довіру. Швидкість життя не дозволяє нам правильно думати, приймати дійсно власні рішення, йти

до дійсно власних бажань, адже якщо поррахувати свої, не нав'язані кимось мрії, ви здивуєтесь їх малою кількістю.

Тому я молю Вас! Пам'ятайте завжди – наше життя як дощова вода, може досить швидко збігти по ринві не залишивши і сліду після того, як перші ласкаві промінчики доторкнуться землі.

А ви пишiть листи!

Інтернет, мобільні телефони, швидкість, екстрiм, багато непрожитих емоцій... А ви спробуйте написати листа. Отак, просто, синім чи чорним чорнилом на білому папері. Спробуйте написати свої почуття на папері. Згадайте добрі розповіді бабусі, яка так чекала листа-вісточки з фронту. Відтворіть в пам'яті романтичні історії середньовіччя, де всі писали такі до болю прості послання.

Знаєте, на маленькому аркуші паперу можна написати всі свої сльози, свої посмішки та іскорки простої радості. Тут можна поділитись своїми печалями і маленькими образами. А саме головне, що на простому білому папері можна сказати все, що так давно хотілось сказати комусь близькому. Отак, одного разу візьмеш в руки ручку і напишеш, як ти любиш маму. Як ти любиш свою рідненьку, найближчу в світі людину. Розкажеш про своє життя, попросиш вибачення за те, що зробив не так, за те, що зовсім не зробив, а потім просто покладеш свої слова під її подушку...

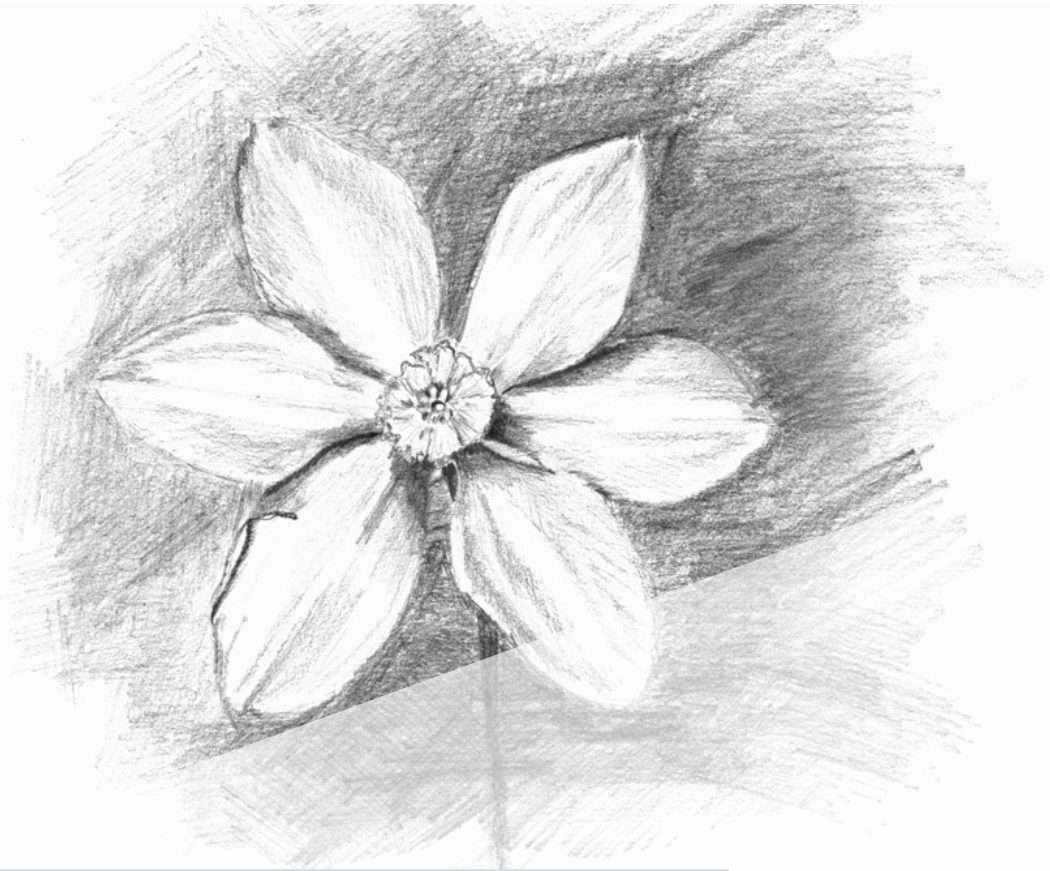
Листи зближують людей! Вони дозволяють нам бути дуже близькими. Ми часто сперечаємось один з одним,

сваримось, а потім гордість не дозволяє сказати «пробач». Зрозуміло, що давно ускладнений світ примушує забути про простоту. Та, думаю, ніколи не пізно написати листа людині, яку ми любимо всією душею. Спробуйте відкривати своє серце хоча б виписуючи літери на білому клаптику, спробуйте допустити в своєму житті краплю щирості з самим собою. В такі моменти, світ стає для нас прекраснішим, він дозволяє нарешті звільнитись від величезних каменів нещастя, втрачених сподівань, промахів і поворотів не туди, які ми так давно вже носимо на своїх плечах.

Напишіть листа самому собі. Дайте волю тому, кого в дитинстві називали собою!

Лучко Віталій

Мрія, за яку ти не боровся, переслідуватиме тебе усе життя...»

***

Лиш відстань знає скільки нам чекати
Щоб подивитись у блакить
Очей, які не перестану я кохати
Ні на секунду, ні на кілометр, і ця мить

Омріяної зустрічі коли настане
Весь світ замре на подиху вітрів
І затремтить, те серце, що таке кохане
Бо зберегло момент той, де тебе зігрів

Те сито спогадів, що ніжно просочилось
У душу мою, як той перший сніг
І в моїй пам'яті, навіки залишилась
Твоя сльозинка, як одвічний оберіг

Нагріте мною в грудях місце тепле
Залишиться твоє, ти тільки повернись
Бо я без тебе, як те цуценя осліпле
Хоча б у сні мені кохана посміхнись!

***

Вона могла вічно жити в книгарнях
В містичних плодах сьогодення
В чийось думках і магічних кав'ярнях
У самому центрі натхнення

Її локони – кольору сонця
Кидали тінь на сторінки
Її світ у маленькій долоньці
Залишив на серці відбитки

Ім'я її ніжне, як цвіт на деревах
Глибоке і тепло-приємне
А внутрішня сила, як в древніх тотемах
Життя ж – загадкове й буремне

Маленьке і жовте драже M&M's-у
Для неї було цілим світом
Отак з головою би ринув у Темзу
Як ти поринаєш у літо.

***

Не мозок пам'ятає – серце
Деталі жінки, що кохає
Зігріте часом тепле місце
У грудях з ніжністю ховає

І трепіт поцілунку відчуває
Тих вуст, що в ньому оселились
Проведені секунди зберігає
Де душі двох навіки поріднились

І кожна посмішка незграбна
І кожен дотик боязкий
І фраза кинута нахабна
І час розлуки не легкий

Усе стоїть перед очима
І ніжний запах шоколаду
Несмілі потиски плечима
У дні п'яного зорепаду

Це все мій скарб, що залишила
Твоя присутність у житті
Ти зшила свої власні крила
Мене ж лишила в небутті.

***

От часто кажуть – «Є наступний день»
Та завтра встигну, все зроблю!
Завершу справи з потайних кишень,
Побайдикую і нічого не згублю!

«Цей захід сонця? – Буде тисяча таких»
«Допомогти комусь? – Мені б хто допоміг»
У мене океан думок незміряно п'янкх,
І десь мільйон зруйнованих доріг.

І скільки там дитиною побив колін,
І скільки імпортих підощв стоптав,
І тим, хто допоміг устати – вам низький уклін,
«Тримайся» – хто так любляче шептав.

Мільйон зруйнованих, та є іще одна
Якою треба йти, не озираючись назад
Валити, коли стане на шляху стіна
І завойовувати сотні барикад

Потрібно просто встати і зробити
На завтрашній не відкладаючи все день
І те що маєш усім серцем полюбити
Йти усміхненим співаючи пісень!

***

Усе на світі прагне ідеалу
Та ідеального нічого не існує
В когось в душі немає віденського балу
В когось скарбниця знань давно пустує

Немає ідеально чесної людини
Ні чоловіка з ідеальним світом
Ні жінки, яка дивиться у дзеркало години
Ні слів, які хтось карбував івритом

Життя дарує нам коханих в метушні цій
Вони вже аж ніяк не ідеальні
Немов на скронях посивілий іній
В таких обіймах стаємо ми вільні

Тож не потрібно гнатись десь за обрій
За кимось фотошопно-неможливим
А бути там, де серцю до безтями добре
У тих обіймай і очах – важливим!

Маллико Віктор

Йти вперед не оглядаючись. Жити майбутнім, минуле ж залишити Історії».

***

Природно, починати вірш з «Люблю» – негоже
Природно, говорити не люблю – це гріх
Коли над почуттями на сторожі..
...стоїть батіг
Батіг, що б'є не по обличчю – в груди
Рве плоть душі на два чужі шматки
І думаєш собі, чи бути, чи не бути
І думаєш собі, а може все само пройде
Не йде!
Всю ніч не спиш
Щось вдало комбінуєш
Здається вдало
Шукаєш те, чого нема
А потім цілий день мудруєш
Чому німа? Чому сумна? Куди летять птахи на зустріч?
Що їх чекає в небесах?
Я думаю... Свобода
Птахи не люди, люди не птахи
Забулися напевно як літати
Не знають ще, що всі вони раби
Лише народжуються, щоб потім рахувати
Не можу я заснути по ночам
Свідомість заважає спати
У темноті десь там блукають почуття
Їм не зламати серця грати
Настане знову новий день
Чи буду рахувати? А може полечу?
Нас від птахів лиш віддаляє вибір.

***

Одноманітна туманна днина
Не видно поперед себе ані на крок
Йду і дивлюсь по сторонах... немов дитина
Немов би вибрався тільки із пелюшок
Йду. Цікавість перемагає
Лякає. По спині мурашки сновигають
Не видно поперед себе ані на крок
Ступаю. Роса накриває
Як дивно, що я відчуваю
Свіже повітря, не смог
Дерева ще сплячі туман розбавляють
А під ногами...мох
Забрів я у чащу звідкіль не тікають
Подалі від рою думок
Спіткнувся. Усівся. Підвівся. Пішов
Подалі від раю. Бляшаного раю
І металевих пташок.

***

Поволі. Доволі. Розмиті рядки
Відповідаю. Питаєш. Прозорі думки!
Присутність. Зітхання. Це не про нас
Кохання. Неточність. Переростає у фарс
Не заважає. Відлуння. У тебе в очах
Шукати. Просторів. На силучих пісках
Недоліки. Ясність. У моїй стороні
Тільки... Залишся. Вогонь на струні
Тобі!

***

Повітря набралось в груди
Важко. Душа заболіла
Тяжкими скотились сльозами –
крихти печалі
І розірвались, від крику груди
Перехожі чомусь так дивились
Дивно!
Що з ним сталося, люди!
Напевно, з глузду з'їхав
А може...
Втратив щось, важливе дуже
Хтось співчував
Хтось сміявся
Хтось відвертався від болю
А хтось сміливіше, старавсь підбадьорить
Сірі вулички накрило чорне покривало
Опівночі, мабуть, прийшов до тями
І ужахнувся
Я на схилі та бачу в ямі
Себе...
Тоді і проснувся
Крапельки поту. Чоло стало мокре
А може і справді
Я там опинився
А може все сталось задовго?
Коли я собі приснився.

***

Туман. Осінній ранок
Ти ще спиш. Хтось доторкнувся до щоки
Дзвенить будильник, а на столі сніданок
Прошу, будь ласка, не буди
На дворі холод, мрячна погода
Тоненький дощик дріботить
Не видно сонця, не гріє сонце, мабуть, у нього вихідний
Встаю неквапно. О, прохолода!
Ще стигне кава на столі
Горнятко кави й два бутерброда
Бажання радіти десь на нулі
Безсонна ніч!
Навкруг розкидані конспекти
І стоси книг нагадують про біль
Біль в голові. Як хочеться її роздерти
Усе змішалось у ній
Та треба йти. Останній постріл
Останній постріл до мети
І ще один хоча би дочитати розділ
І не заснути. Яка досада буде не пройти
Екзамен...!

***

Україно – мати моя, ти стоїш на колінах
Круки злетілись поклювати здобич
Скажіть мені у чому, у чому вона винна
Що замість діток ворогів родила
Скажіть у чому!?
Не чути, ні! Лиш тихий стогін
Старий Дніпро це стогне тихо
Щоб не почули. Буде лихо
Говорити вголос заборона
Так і живем, бо жити треба
Старий і молодий це знає
Що між вовками вівці умирають
Що крок убік і вірна смерть
Ти вільний наче і невільний
Усюди лис, усюди враг
Чатує. Не спить. Шукає.
Моргнуть не встигнеш – ти в концтаборах
А кажуть ми перемогли, що в нас свобода
Ми вільні лиш за одягом, в душі у нас ще роба
А на обличчі шрами батогів
Від ворогів
Яких братами називаєм.

Мамчур Оксана

***

Творці своїх безглузких драм,
творці своїх буденних ролей,
люди, що ж мішає вам
піймати смак власних долей?!

Якщо кохаєте, радійте і живіть
у щасті, задоволенні, шаленстві,
в своїй долі все, що можна відірвіть
не говоріть, що щастя було лиш в дитинстві.

Розкрийте світ свій для чудес,
дозвольте їм злетіти,
як долетить прохання до небес,
то буде й шанс радіти.

Відкрийте серця для любові й кохання –
вони дуже цінні у світі!
Любов буде завжди, взаємне кохання – це скарб, –
його вже треба заслужити!

І ніколи не варто нарікати,
що тебе ніхто не зможе покохати..!
Бо доля як завгодно може вчинити,
але кохання треба заслужити!

Допоки молодий...

Радій життю, поки ще молодий,
Допоки у руках твоїх простори,
Допоки світ для тебе різнобарвний,
Не закривай його під чорно-білі штори.
Відчуй життя на смак, пізнай на дотик,
Шалене відчуття не засинає доти,
Допоки ти сам його не приспиш.
Відчуй ти життя подих і вічності мить,
Нехай від твоєї насолоди світ шумить!
Нехай усі навколо, твою впізнають мову
Й нутром відчують – ти ще молодий!!!
Нехай заб'є не раз ще в голову, як кажуть «дурість!»
Не варто заганяти своє «Я» в понурість
Хоча і межі мають бути теж,
Але відкрий для себе власне коло меж,
Розкрий обійми щастю, –
Нехай твоє лише тобі віддасться!!!

Мій рідний краю!!!

Стежина ранньої роси,
Стежина сонячного ранку,
Мене у даль незвідану, ти, не пусти, –
Дозволь пізнати твою ласку.
Дозволь всі смутки, відчай й незгоди,
Більш не побачити і не почуть,
Нехай вони в житті моїм не роблять більш погоди,
Дозволь все ніжне й тепле тут відчуть.
Нехай в веснянім сніжнім лісі,
Проб'ється знов підсніжник білолиций, –
Нехай я знов його побачу в всій красі,
Вона ж йому без сумніву так личить!..
Дозволь вдихнути запах жасмину,
Його прекрасні білі квіти...
Я знов до ранку не засну, –
Бо ніде мені радість мою діти.
Дозволь відчути знов себе дітям,
Таким необережним і байдужим,
Дозволь торкнутись радості ти нам, –
Життя доросле, вже до нас байдуже.
Мій милий друже!
Рідний краю мій!

Тут стільки спогадів дитячих,
Ховаються між сірих днів,
Одягнених у сірі шати.
Дозволь лиш спогади свої зібрати,
Й належну шану
Тобі, краю мій, віддати,
Ти кращий за Хрещатик, за Карпати
Ти батько наш,
Наш старший брате!

***

Торкнися уст, торкнися мрії, казки,
Торкнися їх, зазнай в його руках поразки,
Ти мариш ним, ти не боїшся часу,
Але боїшся, ти, відчути його ласку.

Розкрий обійми для кохання,
Не розбий тишину марним риданням,
Іди в життя все далі й далі
Скидай з обличчя темні вуалі.

Ти зваж для себе за і проти,
Не оминай життя доріг,
Вони є рівні лише доти
Допоки ти захочеш змінити їх.

Відкинь печалі і турботи,
Пізнай життя на смак, відчуй на дотик,
Ти зваж всі за і проти,
Пізнай життя на смак і дотик!

***

Два острівці – розлука і любов
між ними кілометри льоду,
біля любові тепло навкруги
а те, що далі, всі бояться з роду.

Вони існують на одній планеті,
що називається Життя,
але любов і у пташинім леті
мало видно із даля.

Одного дня мені наснилось літо
і я стояла на теплім березу,
а все що далі інеем покрито
я спогад цей у серці бережу.

Люди говорять, хто потрапить в літо,
той не забариться, тим на все життя,
а хто туди, де льодом все покрито
то іноді немає звідтіль вороття.

Таке життя у нас, таке і там,
але я знаю – ми не проживем без драм.
Відчуєм ми на серці крах,
коли з розлуки примчить птах...

***

Кохання – це спів солов'їв,
це ніжна мелодія арфи,
кохання – це збір кольорів
в чарівному образі Мавки.

Кохання – це дзвін кристалю
це теплі літні ночі,
кохання – це капля жалю
засліплює лагідні очі.

Кохання – це відблиск води,
це краплі дощу опівночі,
кохання – це пісня весни,
яку серце співати так хоче.

Кохання – це крик журавля,
це вірність його безцінна,
кохання – видно з даля
воно як віра нетлінна.

Кохання – це шум дерев,
це розмова їхня опівночі,
кохання – грізний лев,
який свого хоче!!!

Кохання підкорює серце,
вдаряє в душевний дзвін,
від нього тремтить озерце
душевних моїх глибин.

Воно відкопало душу
торкнулося за живе,
і я сказати хочу,... мушу –
надія ще живе..!

Але як складеться доля
у життя я не питаю,
а як буде Божа воля –
я зізнаюсь, що кохаю!..

Осман Ангрић

Літо

Коли чекаєш літа – у голові думки
Рояться як бджолята , неначе ті птахи,
Які до неба линуць і ніжно так тремтять,
Як той осінній лист, який зірвать хочять.

Коли чекаєш літа, то уявляєш ти,
Як п'єш холодну воду спекотної пори,
Як хлопці і дівчата дуріють як малята,
Де мошки й комарі кусаються трикляті.

Коли чекаєш літа, то неважливо зовсім,
Що сесія не здана і грошей ще не досить,
Щоб відпочити класно і запалити «танцпол»,
«І ти щодня наспівуєш шансон і рок-н-ролл».

І ось воно приходить, точніше прибіга,
А разом з ним тікає весняная туга
Усе цвіте і пахне, а з ним цвітеш і ти
І все собі мудруєш: «Куди би це піти?».

Хоча й щодня робота і спека, метушня,
Ті комарі і мухи кусаються з рання
І різні треба вдень зробити людям речі,
Винагорода їм за ті старання – вечір.

Увечері усе, немов міняє форму,
Як в казці все зрання лиш вертається у норму,

Та доки сутінки панують в місті
Нікого не хвилюють оті лякливі «Вісті».

Кожен літній вечір, а вже тим паче ніч
Це наче подарунок – це особлива річ.
В цю пору ти, як сокіл, ти повен свіжих сил,
Лиш ти керуєш світом, а за тобою пил.

І кожен з нас як Цезар – встигає все і всюди
І треба лиш, щоб поруч стояли близькі люди,
А з ними взагалі ти схожий на титана
І не страшна тобі ніякая омана.

Про подвиги нічні списати можна тони
Паперу і чорнил і позшивати в томи,
Та просто нереально зробити це поету
Чи то ти Пушкін, чи то нащадок Фета.

І розуміння того, що літо вже скінчиться
Приходить лиш тоді, як треба всім учитися,
Але хіба є діло нам до ставок мита,
Коли ми цьогоріч прожили таке літо!

***

Чи знаєш ти щось вічне?
Лунало з вуст цинічних.
Ну так – любов і дружба і сім'я,
Як в перший клас вернувся я.

Любов? – О Господи, рожеві окуляри,
Вона ж, як магія, як в іграх чари,
Її лиш обрані пізнають,
Що літ зо шістдесят так мають.

Вона, як влітку на траві ранкова та роса,
Котру леліав вітер і обійшла коса,
Та захопись – і ти поріжеш ноги
Вже б затоптали краще носороги.

Вона, як в голод ягоди отруйні лісові,
Породжує надію, віру, плани світлі та нові,
Та варто бубочку одну хоч проковтнути,
Як ти загнешся від її отрути.

І я кивнув – бо вірно він міркує,
Хоч є «але», хоч надто вже мудрує,
Та правду цю у серці знає кожен,
А протилежного ти довести не зможеш.

«А дружба» – ніяк не зупинявся наш оратор,
Тут хтось слуга, а інший з них диктатор
Один з них сіє – інший жне пшеницю,
один з них носить – інший п'є водицю.

І разом з тим є інших друзів клани
Є одноклупники, колеги, корефани.
Таких тримають в нас на чорний день,
Бо раптом знадобиться вам жива мішень.

Хоч, зустрівалося мені і справжніх друзів кілька
Ні дощ, ні сніг, ні жодна бійка
Не змусили б їх зрадити чи підвести тебе,
Та навіть дружба і така мине.

Пройдуть роки, наступить час, коли він зрозуміє,
Що все життя прожити з «нею» він зуміє
І ваше «егегей» скоротиться наполовину,
А потім зникне геть, бо матимуть дитину.

І знов кивнув, бо цей розклад логічний,
Все десь тіка і друг не вічний,
А лиш хотів я щось додати,
Продовжував він далі накаляти.

Ну а сім'я – розлучень і сиріт, абортів більшає щороку,
А ми лиш гордо дивимось на все це збоку.
Ми не такі – це не про нас
В такій байдужості такій спливає час.

Останнім часом в нас женяться лиш по-зальоту
І враження таке, що увійшло це в моду,
А це прокляття піде до n-го коліна,
Чи ти старий, чи ти мала дитина.

Бермудським трикутником – назвав її так я,
Бо зникла в ньому і душа моя
І гроші і любов і молодецький жар,
Коли мій батько зник як літній пар.

І він замовк, закінчив монолог,
Хоч не дотримався всіх літ вимог
Він все сказав, що довго так бажав
Так змалював в спині своїй ножа.

Усе пройде, усе згниє або згорить
І не важливо скільки встигнеш ти зробити
І скільки грошей, золота заробиш за життя
Важливо те, куди ведеш ти майбуття.

Коханим бути хочеш – мусиш ти кохати
І другом будь, як хочеш друзів мати,
А мрієш другу половину ти зустріти,
То змінюватись перш за все ти мусиш вміти.

І лиш тоді статистика і цифри жодні,
Ні люди, ні політики, ні бренди модні
Не зможуть вирвати кермо твого життя
І саме ти збудуєш майбуття.

Роман Сергій

*Живи на межі досконалості, дивуй на межі
ней.мовірності та ніколи не обмежуй добро».*

Справжнє щастя

Летіти вздовж зелених тротуарів,
Посеред самотньої дороги,
Та думати неначе мариш
Від сьогоденної тривоги...

Помчати крізь грайливий вітер,
Наперекір небеснім світлі зір,
Заплутатись у павутині літер,
Як у капканах дикий звір...

Спішити поміж сонних переходів,
Навколо втомлених споруд,
Проникнути у світлий одяг
Та змити серцем з себе бруд...

Блукати неподалік своєї мрії,
Остеронь підлої омани,
Вчинити нереальні дії,
Творити думкою романи...

Кружляти в сні нічних алей,
В оточенні засмучених парканів,
Звільнити загублених людей
Від сірої буденності кайданів...

Сміятися та твердо розуміти,
Що це життя повторно вже не дасться,
Кохати, мріяти, весь світ любити
Та відчувати у долонях справжнє щастя...

Байка про реальність

Невагомість думок,
Де буденність – це шок,
Де кохання – це зрада,
А брехня – це розрада...

Кожен вибір – провал,
Вільний простір – підвал,
Кожен крок – це падіння,
Мрії – лихі сновидіння...

Власна думка – обман,
Радість щира – дурман,
Свіжий подих – отрута,
Істина вічно забута...

Кожен погляд – сліпий,
Як живе, то добий...
Кожен рух – це залежність,
Світ – жорстка протилежність...

Міцна владність – свавілля,
Компроміс – божевілля...
Нездоланність – поразка,
Простота – просто казка...

Кожен ситий – голота,
А байдужість – турбота,
Кожен зліт напоказ,
А прохання – наказ...

Підлий вчинок – манера
Тихий спокій – химера...
Папірець – це могутність
Колектив – самотність...

Кожне слово – повчання,
Новий день – виживання...
Кожна помилка – сила,
Не допомогла – значить вбила...

Долоні

Долоня в долоні та щастя більш не треба...
Лиш рук тепло, погасла свічка, ніжне покривало...
Ти є одна в життєвім відчаї незламана потреба,
Якої серед повені спокус постійно буде мало...

Долоня в долоні й чудніше миті не може бути,
Як милий погляд твій крізь посмішку безкраю...
Ти є одна із загублених думок, що не забути
Й не зупинити перед болючим «я тебе кохаю»...

Долоня в долоні та солод подиху твого...
П'яний аромат, слабкокрилі думки,
невимовне блаженство...
Ти є одна земна тендітність дотику живого,
Яка у спокої зірок породжує шаленство...

Долоня в долоні й буденних безумств уже немає,
Як вітру у полі, як віку відлуння, як гомону прах...
Ти є одна в бутті хмільному мрія, що чекає
Доки злетить до тебе душа моя, як птах...

Долоня в долоні та втратили сутність слова...
Твоє мовчання, моя уважність, наші рухи...
Ти є одна, ти в мені, ти жива...
Ти, як волога, що врятує від засухи...

Зимова радість

Морозний цілунок в ранкових обіймах
І снігу лапатою дотик прозорий...
Як відблиск роси на заметених стінах
І спокою голос напрочуд бадьорий...

Обличчям ловив і з повітрям вдихав
Засніжений присмак життя прохолоди...
Я довго блудив і невтомно шукав
Цей рай серед буденності природи...

І сміхом живив я небачену дійсність,
Хоч жив і не бачив раніше той сміх...
У променях сонця захована вічність,
Яку не помітити просто не зміг...

Руками здіймав заметілі емоцій,
В кишені ховав по шматочкам тепло...
До того не пізнаних щастя пропорцій
Я не чекав, я радів чим було...

Очима вдивлявся, очей не відводив
Від вальсу у небі отих білих мух...
Я довго вагався й невтомно доводив,
Що світ навкруги – це гармонії рух...

Лунав снігопад і сипався сміх,
Цей день був напрочуд чудовий!
Стрибати, летіти, валитися з ніг,
Радіти я завжди готовий!

Карти

Життя – це як пограти в карти –
Азарт, провал, смак перемог...
Друкуємо маленькі шпальти,
Де кожен розділ, як пролог...

Де кожна квітка – це троянда –
Шипи, краса та чорна кров...
Липка брехня немов помада
На губи потрапляє знов...

Де люди гинуть поміж нами,
Де скрізь панує пустота...
І, навіть, радість під ногами
Уже давним-давно не та...

Де козир – це не той, хто ходить,
А той, хто жадібно бере...
Добра прохожий не народить,
А зла з шляху не забере...

Де карта ляже як-попало,
Де туз – це програшний варіант,
Хоч і завжди нам буде мало
Стандартизованих принад...

Де масть – це випадкова приналежність
До згубних мас людських осіб...

Де кожен має незалежність,
Хоч ще з народження осліп...

Де серед райдуги емоцій
У грі лиш два є кольори:
Палке кохання – це червоний,
А чорний – попіл від журби...

На порозі життя

Залишився стояти на порозі...
Навколо – звалище набридливих думок...
Позаду – Вчора тріпотіло у тривозі,
Попереду – Завтра заховалося в куток...

Заходить у гості не бажаю
Та подарунок у сумці не несу...
Ношу лиш із собою злиднів зграю,
А ще – ненависті красу...

Занадто брудно тут для мене,
Давно не бачив чистоти...
Моє Сьогодні, як скажене,
Ловило й нищило хвості...

Господар я у цьому домі,
Весь безлад – це моя заслуга...
На емоційнім переломі
Тут поселилася недуга...

Та залишуся краще на порозі...
Усе навколо вже не розгребти...
Вчора робити щось не в змозі,
А Завтра може не прийти...

Сидорук Ірина

*Чим далі ти підеш по своєму шляху,
тим сильніше він визначатиме твоє життя.*

Пауло Коельо

Друзям

Я вдячна всім тим в моєму житті
Крізь кого пройшла усі я напасті ,
Ціною обману, насмішки й брехні,
Справжнє у дружбі знайшла я те щастя.

Щастя, яке ти повіки не зрадиш,
Щастя усмішки, поради й тепла,
Щастя підтримки, в якому побачиш
Щиру й безмежну дорогу добра!

Монолог

Натянутые мысли остановили сердце,
И лишь твое: «Люблю» его вновь оживит,
История с названием: « Ведь мы с тобой не вместе»,
Так грустными аккордами наш эпилог звучит.

Хотелось бы с тобой забыться навсегда
И погрузиться в мир неведомых дыханий,
Но знаю лишь одно – не будет никогда
Сплетенья наших двух сгораемых сияний.

Ошибки наши все и отравили души,
И горечью во мне вселился первый снег,
И капельки любви образовали лужи,
Минуты одиночества свой ускоряют бег...

Просто кохати

Просто кохати – це лиш краплина,
Просто кохати – це все билина,
Просто кохати – це десь повітря,
Просто кохати – в серцеві вістря.

Просто кохати – доля незвична,
Просто кохати – сцена трагічна,
Просто кохати – ціль недосяжна,
Просто кохати – лють всеосяжна.

Просто кохати – ангельські крила,
Просто кохати – демонська сила,
Просто кохати – небесне цвітіння,
Просто кохати – душевне сплетіння.

Така закохана історія

Кохання, що сплива без вороття,
Кохання чисте – помисли маляти,
Кохання, що несе у забуття,
Кохання, яким світу не залляти.

Кохання те незвідане й чутливе,
Як подих вітру у весняний день,
Як сяйво зір сріблясто-мерехтливе,
Як діамантовий палаючий перстень.

Але чому ти часто покидаєш
Єство те, сповнене чуття?
Чому не завжди пробачаєш
Й не маєш ти дороги вороття?

Як сумно й легко згадувать минуле,
І ніжність слів вертається назад.
Як в океан любові ми тоді пірнули
Й раптово розпочався листопад.

Чому ж ти йдеш ось так раптово?
Чому не хочеш ти спинитися на мить?
Чому не прийдеш ти до мене знову?
Чому ж бо серце так давно болить?

Згадаю ніч я тую розставання,
І все кричить, і голосить в мені.

Не буде часу світлого чекання
Й настануть дні колючої стерні.

Люблю тебе я згадками своїми,
І прилітаю знов в ті миті чарівні,
Останній погляд блисками твоїми,
Й забудуться всі радощі земні...

Повільно вже минають дні і ночі,
Навряд чи виправиш ти щось в житті,
Хіба згадать слова і ті кохані очі,
Які сіятимуть для тебе в майбутті...

Надія все ж не покида ніколи,
І віра в те, що все повернеться назад,
І знову хлюпотітиме любов довкола,
І знову буде із кохання зорепад.

Я хотіла б бути...

Я хотіла б бути піснею в просторі,
Щоб лунати в небі, у далеких морі,
Щоб збагнути сутність кожної людини,
Щоби грати в серці кожної хвилини.

Я хотіла б бути метеликом прекрасним,
Щоби мати волю, волю твою власну,
Щоби змалювати краєвиди дальні,
Щоби десь забавити крихітну дитину.

Я хотіла б бути місяцем ясненьким,
Щоби бути захистом для зорей маленьких,
Щоби освітити стежку у коханні,
Щоби бути світлом у сердець єднанні.

Я хотіла б бути пташкою у небі,
Щоби скрізь бувати у якійсь потребі,
Щоби милувати краєвиди дальні,
Щоби колихати квіточки печальні.

Я хотіла б бути квіткою у лузі,
Щоби бути загадкою у чарівній музі,
Щоби мати запах, які мають зорі,
Щоби бути важливою у природі долі.

Та найкраще все-таки – бути людиною,
Будувати життя, а не бути картиною,
Любити усе, що є навколо тебе,
А більше нічого нам і не треба!

Ткачук Олена та Калішук Юрій

Якщо ви помітили, що ви на стороні більшості, це вірна ознака того, що пора змінюватися».

Марк Твен

Олена Ткачук

***

Розділити вічність навпіл
І з'єднати згорілі мости
Я тебе питаю, чи знав ти
Що я хочу так само як ти
Знати, вірити, жити, радіти
І тепло дарувати без меж
Тільки що значить слово «любити»
В світлі цих соціальних мереж?
В телефоні, чи скайпі, для чого?
Написати привіт чи бувай?
Коли можна сказати це слово
А не бути вічно «онлайн»
Залиши мені там, біля себе
Таке місце, що стане моїм
А якщо це тобі більш не треба
Забери те, що стало твоїм
Серце вирви з грудей і не буде
Більш проблем, та не буде життя
Бо єдине, що цінять всі й всюди –
Це кохання = ти + я

***

Сріблясті лати, шолом, щит в руці –
Ти справжній воїн, в мене ж серце в п'ятах.
Тече сльозинка по блідій щоці
І хочеться тебе десь заховати...
Сурмлять у сурми, тріскіт, шум і гам
І не могло вже бути гірше
Душа болить від свіжих ран
І хоче бути біля тебе ближче.
чому говорять, що жінкам
немає місця там, на полі бою?
я знаю присмак крові, й все віддам
щоби в цю мить стати тобою.

Мавка

Їй вітер зрання заплітає коси
Вмивають личко біле чисті роси
Її сестриця – то Русалка Польова
Волосся пишне – зелена трава.

Заквітчана одежа, сині очі
Чарівнеє зілля збирає щоночі
Жила без серця, лиш одна душа
Поки не стріла Мавка Лукаша.

З верби плакучої дівчина породилась
Ніжним серпанком квітів повилась
Та з серця вирізав сопілку молодик
І на світанку він із лісу втік.

Неначе зірка в серце впала
Краса дівиці так буяла
Питала «Де ти?..» вона в гаю
А вітер шепотів «Не знаю».

І ось чарівний звук лунає
Сопілка грає, серденько виймає
Не спала дівчина із ночі до світання
Не відала, сердешна, що оце – кохання...

Калішук Юрій
Обіцянка

Не обіцяю я тобі ні срібла, ані злата,
І завжди сонячних й безхмарних днів,
Не зарікаюсь, що не будеш ти мене чекати,
Та обіцяю завжди повертатися домів.

Не обіцяю я тобі ні срібла, ані злата,
Рахунку в банку з вереницею нулів,
Та обіцяю я надійний дім побудувати
Й зростить синів-богатирів.

Не обіцяю я тобі ні срібла, ані злата,
Не буду говорити порожніх слів.
Та обіцяю до кінця віків кохати –
Кохати, як ніхто не вмів.

27.04.2013

Тримайтеся за руки

Ідем подивимось, чи є у світу край,
І де веселка підпирає небо,
Чи справді недосяжний небокрай
Ми перевіримо, лиш перший крок зробити треба.

Побачимо, де Сонце-дід лягає спати,
Де дім Братів Вітрів стоїть
І де співає тихо Місяцева мати
Ту колискову, що почути можна лиш на мить.

Підем туди, де світять інші зорі,
Нехай ведуть і вказують нам шлях,
Згори все бачать, з Долею знайомі,
Яку гойдали змалку на руках.

Ідем підглянемо, де кришталеві роси
Світанок подарують цьому дню,
І де вони з начала світу й досі
Народжують вечірню зорю.

Підем, куди на зиму птахи відлітають,
Й де улітку спить собі зима,
І звідкіля до нас хмаринки прилітають,
І де шумить зажурено трава.

Ходім послухаємо шепіт ніжний моря,
Чи в лютий шторм почуєм його владний крик?

Чи приведе нас стежка з сиві гори,
де шапка снігова вкрива найвищий пік?

Ходімо у ліси старі й дрімучі
Щоб мудрістю наповнили дуби,
Чи просто Порахувати голки їжака колючі
Або сестер ялинки та сосни.

Ми перевіримо чи є кінець в дороги,
Чи справді недосяжний небокрай...
Чи вічність – подарунок Бога
Ми перевіримо, лиш руку дай.

05.04.2013

Книга Кохання

...І як життя записане у Книгу,
що Боги пишуть, нитку тчуть.
Карбується кохання в «брилу»,
яку амури вірно стережуть.

Кохання книга незбагненна,
Не витреш кляксу, не зітреш...
І що б ти не робив – даремно,
Хоч головою накладеш.

І як це допустили Боги,
Чи воском крапнула свіча,
Коли амури, втомлені з дороги
у Книгу вносили все нові імена?

Чи може заздрісні очиська,
У Книгу зазирнуть змогли?
Підредагували собі трішки,
Щоб не такі щасливі ми були.

Чи хтось із нас як лампочка дешева,
Перегорів від струму почуттів?
Чи ангел, що слідкує з неба
За нами, пост свій залишив?

І можна сподіватися на чудо,
Молити небо можна – та дарма...

Чекати можна вирок суду,
Вже знаючи – чекає нас тюрма.

А можна вкрасти в купідонів
Чорнил наперсток і перо,
Й порушивши всі заборони
Зробити те, що слід було давно...

..Амури строгі з оком пильним,
Все диву дивувались – як це так?
Підкреслити й навести жирним
Таке уже не виправиш ніяк!

23.05.2012

Туди, де починається життя

Дозвольте поцікавитись, скільки вам років? Двадцять п'ять? Вісімнадцять? Тридцять два? А скільки це в хвилинах? А в секундах? Солідне число чи не так?

А скільки з них ви прожили? Так-так, саме прожили, а не пережили. Скільки разів ви зустріли схід сонця і ніжились в його промінні? Скільки ночей провели просто неба під мірадами зірок-світляків? Скільки разів чули спів солов'я і чи знаєте взагалі як він витьохкує?

Навіщо це мені, махнете ви рукою. А якщо подумати – дійсно, для чого? Навіщо жити, якщо можна існувати, наче клони, як це робить добра половина людства. Навіщо жити, якщо можна існувати і насолоджуватися ілюзією життя, яку створили такі ж клони. Стандартний сценарій – навчання – робота – кар'єра – гроші і все це для того, щоб добре жити завтра. Завтра. Яке чудове слово. Навіщо робити, щось сьогодні, якщо можна відкласти на відпустку, канікули, вихідні. На завтра.

А чи задумувались ви, що завтра може й не бути? Чи задумувались, що можливо ви вже ніколи не вдихнете на повні груди хвойне повітря соснового лісу? Не побачите як бджола перелітає з квіткі на квітку, збираючи пилок. Не побачите як вітер, мов пастух, виганяє морські хвилі на берег. Не побачите осяяну сонцем гірську полонину чи засніжені шапки череди гір, що тонуть у хмарах.

А за вікном вирує життя. Десь там, по іншу сторону цегляної коробки, у якій ви зараз перебуваєте, проходить життя. І проходить повз вас. Хтось в цю секунду ставить

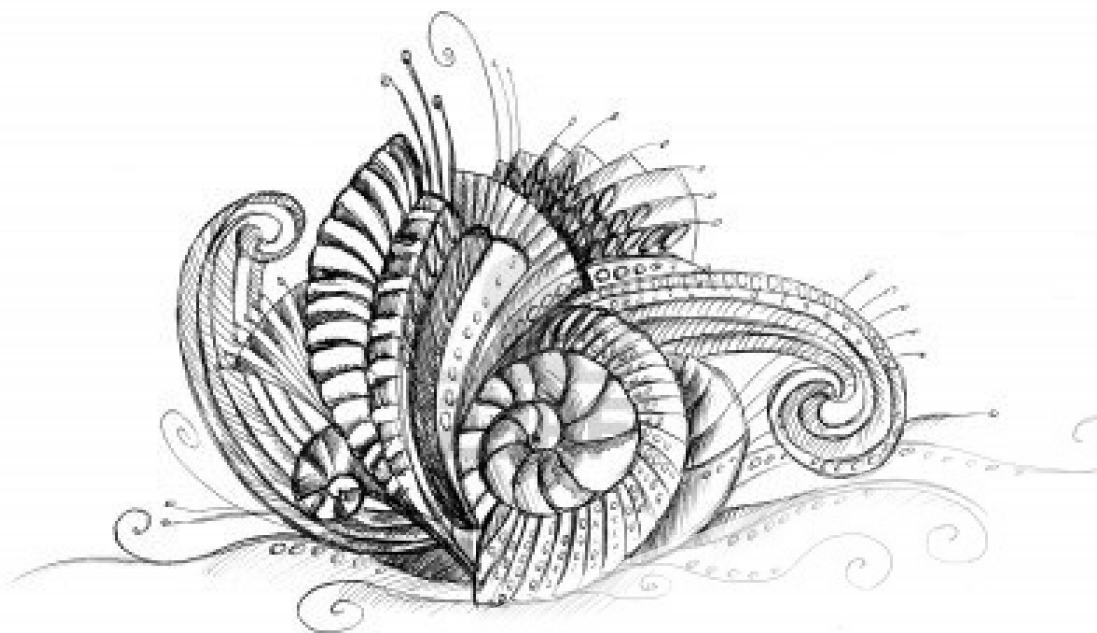

ногу на вершину Евересту, хтось милується Полярним сям-вом, інший – надихається виглядом бурхливого Ніагарського водоспаду чи спокійного та величного Дніпра.

А ви читаєте ці рядки і втрачаєте дорогоцінні хвилини і секунди свого життя зі швидкістю 5-10 слів за секунду.

Облиште все і вирушайте за вікно. У світ. Туди, де починається життя.

Харчук Юлія та Олександр

Життя - ПРЄКРАСНЕ! Любіть його і дякуйте БОГУ за кожну прожиту хвилину, якою б радісною чи сумною вона не була!»

Харчук Юлія

Життя – дарунок, даний нам з небес

Життя – дарунок, даний нам з небес,
Нагода світ зробити трішки кращим.
Це шанс для здійснення іще нових чудес,
Це час, коли не можна бути геть ледащим.

Життя ж дається тільки раз.
І час цей нелегкий, нізащо.
Тим більше в наш буремний час,
Коли живемо так пропащо...

Ми часто забуваємо любов,
Оту найпершу, найріднішу, щиру.
Любов, яка крізь біль, печалі, шепіт молитов
З під серця матері аж до вінця зростила.

Любов, яка не знає слова «ні».
Долає перепони всі й напастя.
Яка ніколи «так» не відповідь брехні,
Розрадить, зрозуміє, віджене нещастя...

Тож бережімо цей неоцінний дар,
Дарунок долі даний нам авансом.
Живімо так, щоб фінішом буття
Не була фраза «жаль, не скористався своїм шансом»...

Доля

У кожного із нас своя є доля...
Незвіданий, далекий і нелегкий шлях.
І незбагненна БОЖА воля
По тій стежині супроводжує всіх нас.

Ми у світ приходимо як гості.
І у кожного свій термін і квиток.
Можемо в любові жити ми, чи в злості,
Або нести по життю терня вінок.

Наперед нічого невідомо.
Скільки і для чого жити нам,
Але БОГОМ подаровано свідомо
Душу, як неоціненний крам.

Щастя ж бо даремного немає.
Всього в світі треба досягти.
Й часом душу й серце біль нам крає,
Ми ж натхнено йдемо до мети...

Посміхаємось невдачам і поразкам,
Витираємо ми сльози серед ночі.
Молимося, віримо, як діти, казкам.
Робимо усе, щоб знову засіяли очі.

Щоб у серці завше жило щастя,
Усміхалися навколо усі люди.
Бо життя – на правду є прекрасним,
Ми живемо тільки раз, іншого не буде...

Загадка долі

Ми з тобою знайомі давно
Один одного добре вже знаємо
Та живемо, неначе в кіно
І зізнання свого уникаємо.

Ти боїшся сказати мені,
Що давно вже напевно кохаєш
Ніби листя з дерев, плавно падають дні
Й про мої почуття ти питаєш.

Кажеш інколи сам ніжно, тихо «люблю».
«І для тебе звернув би я гори».
Та минає хвилинка, інколи три...
Й твоє серце стає знову кволим.

Ти боїшся зізнатись не те, що мені.
Тобі страшно самому від болю.
Я благаю не муч ти вже більше мене,
А з'ясуй спершу все сам з собою.

Знаю, буде нелегко, навіть важко тобі,
Та повір, що я теж не раюю
Моє серце в турботах неначе в п'їт'їмі,
То ж звільни, подаруй йому волю.

Ти заглянь в свою душу, у серце своє.
Відімкни всі замки і паролі.

Я не хочу страждань – це прохання моє.
Ти надай цьому значення й ролі.

Не втікай, не жартуй, не обманюй себе,
І мене ти не вводи у оману.
Якщо доля така, я забуду тебе.
І зцілю від п'яного дурману.

Не триматиму, гнатиму в ший тебе,
Не дозволю ламати майбутнє.
Пройде час день за днем, я забуду тебе
Та любов твоя буде присутня.

А можливо життя посміхнеться ще нам.
Ми забудемо наші печалі.
Ти обіймеш мене, подаруєш тепло
Й по життю ми разом підемо далі.

***

Моє щире і ніжне коханнячко!
Знову шлю тобі своє посланнячко.
Як безмежно і щиро кохаю,
І подяку я долі складаю,
Що одного серпневого дня
Наші стежки в один шлях звела.

Хочу бачити твої карі очі,
І в обіймах твоїх бути щоночі.
Хочу бути з тобою щомиті,
Щоб теплом ми завжди були вкриті.
Щоб нас доля вела по життю,
Щоб не було ні бід, ні жалю.

Я, мов пташка, до тебе лечу,
Від цілунків твоїх я тремчу.
Я тобою живу і страждаю,
Дуже сильно й безмежно кохаю.
Я з тобою живу, наче в казці
В доброті і завжди в БОЖІЙ ласці.

Харчук Олександр

До тих, кому не буде що сказати

До тих, кому не буде що сказати,
Хто на планеті животів, не жив.
До тих, хто від природи міг все взяти,
Хто їй на пам'ять лиш руїни залишив.

До тих, хто брата продавав за воду,
Хто батька й матір в плуга запрягав.
До тих, хто зрадив своєму народу,
Хто на людському горі щастя будував.

До тих, хто вже забув про каяття,
Хто мертвим буде піднятий з могили.
До тих, в кого не буде вороття,
Хто буде проклятий, хоча його й любили.

До тих, хто зараз на життєвій висоті,
Хто все забув, а варто вже згадати.
Кого спитають на останньому суді
Про все, але не буде що сказати.

Я – самовбивця

Я – самовбивця, проклята істота!
Я демократії байстрюк і брат руїни!
Я не людина, мінімум сволота!
Я вбив в душі любов до Батьківщини!

Я вмер, пішов без покаяння!
Я догнивав і тлів із середини!
Я не вернусь, не буде вже прощення!
Я вбив в душі любов до Батьківщини!

Я мріяв про багатство, прагнув влади!
Я жив як всі, міг жити як людина!
Я все собі прощав: продажність, зради!
Я вбив в душі любов до Батьківщини!

Я існував в крові, у розпачі, в сльозах!
Я був створінням схожим до тварини!
Я не піду на небеса, у мозку страх!
Я зрадив своїй рідній Україні!

Коханій

Ти знаєш, кохана, правда не в віршах
І не в словах, що чути без упину,
І не в фантазіях, що бачаться у снах,
А правда у рідній та єдиній людині.

Вона для тебе переверне гори,
Зупинить дощ у непогожу днину,
Перепливе річки і навіть море,
Хвилини щастя перетворить на години.

Це не казковий лицар-рятівник,
Що всіх із пащі звіра порятує,
Простий український хлопець-чоловік
Сидить і над оцим віршем мудрує.

Чулак Богдан

*Для мистецтва щирість – це синонім
обдарованості.»*

Олдос Леонард Хакслі

Етюди

Нічне безхмарне небо... Набридливе бажання
Плеснуть туди півсклянки синяви
І разом з півнями чекати на світання,
Блакитного і жовтого з'єднання
У кольорі серпневої трави.

Нудних пейзажів ранньої весни
Велике вміння – бачити красу.
Самотніх вулиць, мертвих і тісних,
Калюж, меланхолічних і брудних,
Рідкого снігу, що втрачає білизну.

Скрізь бачити потворне – це великий дар.
В широких панорамах – коридорне,
У небі – лише зморшки сивих хмар,
В липневих ночах – жодних дивних чар.
Страшне прокляття – скрізь бачити потворне.

У муках творчості зламати собі руки.
В гірських хребтах – болючий ревматизм,
У рваних венах – древні акведуки,
В старих книжках – відлуння лженауки.
Так народився в світ сюрреалізм.

Пустий мольберт – це твій душевний спокій,
Брудні палітри – незібрані думки.
Твій пензликом мазок – це жест душі широкий,
А незакінчений портрет зеленоокий –
Твоє натхнення уже довгії роки.

13 березня 2013 р.

Постмодернізм

Я так ненавиджу тебе, сучасний світе!
За те, що дні свої проводжу в Інтернеті,
Замість купатися в копицях сіна.
За те, що ми живемо на Землі-планеті,
А не на Богом даній Батьківщині.
За те, що в небі більше я не бачу хмар –
Лише дахи сумних багатоповерхівок.
За те, що у повітрі я не відчуваю чар –
Лише смакую викиди німецьких вантажівок.

Я так ненавиджу тебе, сучасний світе!
За те, що я роки проводжу на одному місці,
А не блукаю бардом нескінченної дороги.
За те, що я сиджу собі в зручному кріслі,
А не йду шукати долі у полях широких.
За те, що я рахую гроші і пишу конспекти,
А не творю на скрипці радість добрим людям.
За те, що із релігії ти робиш підозрілу секту,
А не шлях спасіння тим, хто вірить й любить.

Я так ненавиджу тебе, сучасний світе!
За те, що ти звертаєшся на «ви», а не на «ти»,
Хоча ми всі прості й знайомі люди.
За те, що так давно немає в нас зими,
А лиш калюжі і набридлива застуда.
За те, що вже не можу просто так зізнатись у коханні,

Щоб цілувати ті усміхнені, прекрасні губи.
За те, що змушений страждати в сподіванні,
Що і вона мене так само сильно любить...

Я так ненавиджу тебе, сучасний світе!
За те, що ти забрав у нас романтику життя,
Взамін лишивши привид існування.
За те, що у вікні ми бачимо лише сміття,
І пропускаємо чарівну мить світання.
Я щиро дякую тобі, сучасний світе,
За те, що хоча б зрідка дозволяєш просто жити...
18 грудня 2011 р.

Ноктюрн

Умеешь ли ты слушать ночь,
Отбросив злые мысли прочь,
Сквозь мрак из тысячи миров
Услышать песню дивных слов
На непонятном языке,
Сжимая волю в кулаке...
И вновь придет двадцатый век,
А вместе с ним – тот человек,
Такой до жути неприятный,
Невежливый и неопрятный.
Он вспомнит ужас страшных дней,
Столь красных для календарей,
Столь черных для простых людей,
Столь белых в пламени огней,
Что разрывают ночь на части
И исчезают в жуткой пасти
Бесцветно дикой пустоты,
В которой скоро будешь ты
Сжимать искомканный билет
В потусторонний свет.

Ты слышишь, скрипка шепчет тихо,
Пророчит горе, смерть и лихо?
Ей вторит мрачно ксилофон,
Что издает свой грустный звон,
Столь звездный в беспросветном мраке,
Он словно состоящий в браке

Седой мужчина в пиджаке
С татуировкой на руке.
Играют арфы в унисон,
Перед глазами – страшный сон.
В ушах же – музыка из ада,
В носу – лишь запах шоколада,
А в небесах – парад планет.
Впервые за сто тысяч лет
Он вдохновенье подарил:
Перо и баночку чернил,
Большую нотную тетрадь
И нежеланье ночью спать...
Из-под уставших сердца струн
Звучит таинственный ноктюрн.

2 січня 2013 р.

Концерт

Я чую чийсь кроки – немов арпеджіато,
Блукають коридорами нічних доріг. І в терцію
Вдаряє з східним вітром грім строкато,
Переступаючи свідомого поріг. Звучить каденція!

Потужна, сильна і швидка! Лиш трохи штучна,
Як маска філантропії, як гумові жінки,
Як жебраки, що руки тягнуть загребуще.
Не вистачає філософії. Та це лиш так, мої думки...

Моя улюблена тональність – до-мінор, хоча...
Яка різниця? Під дією вина в розбитому бокалі
Втрачає світ навколо денні барви по ночах,
Іскриться світло в чорних клавішах роялю.

В душі – затишшя після бурі, порожньо і чисто.
І охайно. Крізь запах недосяжного рекорду,
Крізь тонкі стіни, чути: дуже тихо, променисто
І печально іде луна фінального акорду.

28 вересня 2012 р.

Декаданс

Сумні пейзажі за вікном вбивають жагу до життя.
Болючий серця мого стук все наближає прибуття.
Холодна кров в гарячих венах пульсує, б'ється і кричить.
Багряне небо, чорне сонце – все це забудеться за мить.

Постійні страждання і кволі надії,
Безсмертне кохання, напівмертві мрії,
Вмираю, кричу, живу і мовчу.
Зітріть усі спогади – я заплачу.

Ніжним співом струн ти закохала мене в себе,
Я так хотів спробувати, а казали, що не треба.
Я не розумію нічого, крім годинникових стрілок.
З них читаю, що скінчилася остання із мандрівок.

Тим, хто не винен, прощати найважче.
Ще важче – вибачатись, не сподіваючись на краще.
Та я вже долаю, крізь всі перепони
Здорового глузду останні кордони.

17 лютого 2011 р.

Повір

Я скучив за північними вітрами
Та гірким запахом розбитої надії.
Я скучив за коханням до нестями,
Хоч стер зі спогадів всі нездійсненні мрії.

Я пам'ятаю райдугу на небосхилі,
Що відкривала шлях в нове життя.
Я пам'ятаю білосніжні довгі крили,
Я знаю, що немає вороття.

Я бачив кам'яну стіну,
Що снилася мені колись давно.
Я так боюся знов відчути ту вину,
Так хочу, щоб лишилось все одно.

Я не вірю у бездонне море,
Наповнене кривавою водою.
Я не вірю в вище неба гори,
Хоч я там був холодною зимою.

Був час, я втратив віру і кохання.
Кохання повернулось через рік.
І незважаючи на всі мої старання,
Безвір'я меч, меч віри переміг.

Хоч я не вірю, та віра має силу,
І віра часто творить чудеса.
Безвір'я ж не дає людині крила.
Воно – лиш оболонка, всередині пуста.

13 січня 2011 р.

Машілова Мілана

Людина повинна робити вибір. У цьому і полягає її сила – у могутності рішень».

Пауло Коельо

***

Час летить як аероплан,
І кожна хвилина назад не вернеться,
Та вічного досвіду бумеранг,
Усіх наших вчинків відблиск майнеться.
Дні то виважені, то швидкоплинні
То емоції, то сум очей найрідніших
тут же сонце, а там синій іній
в тому серці що коханим зветься
серед обігу синіх ночей,
серед тяжкості днів непостійних,
будуть рідні обійми та очі безцінні,
не дадуть заблукати у тіні.

***

Один лиш погляд все розкаже,
як датчик швидкості в авто,
в моїй душі цей сум заляже,
його не забере ніхто,
одна лиш іскра спопеляє,
дві – і ти вибухнув умить,
все балансує в світі, грає,
на шальках терезів гримить.
один лиш шанс, щоб мати мрію,
забратись по сходинках вверх
змінити світ, впустити в дію
свою ідею, хай живе.
На все один – ми маєм відлік
Хоча б до ста дорахувати
Любити, жити і творити,
Немає часу щоби спати.

***

Дідусю сивий мій сіроокий,
скільки горя на світі зазнав,
і у шахті німецькій глибокій
і здоров'я й життя витрачав.
Це життя що ми маємо зараз,
Я завдячую більше тобі,
І на чорній землі працювавши,
Знаходив час приділяти й мені.
Вчителюючи діток навчав ти,
Все про чесність й добро ти твердив,
Жодну справу лиху не здійснивши,
Тільки вірою й правдою жив.
Дідусю сивий мій сіроокий,
Я крізь призму світів прокричу,
Ти проживши у світі глибоким,
Не залишив лихого плачу,
І вишневої кожної днини,
І осінньої мряки дощів
І ненастної зимньої години
Я вклоняюся низько тобі.
Бережіть серця рідного стукіт,
Не вернеться вже час по спіралі,
Не затягуйте хвилі розлуки,
Щоб не стали останніми миті невдалі.

Подарунки долі

Збірка поезій
Економічний факультет

Головний редактор Ігор Пасічник
Відповідальні за випуск Юлія Харчук, Марія Ряба
Ілюстрації Ірини Ткачової
Технічний редактор Роман Свинарчук
Комп'ютерна верстка Роман Шулик
Тираж - 100 прим.